

ÄLSKADE FRAMTID

—

*Tre noveller om arbetsplatsen
år 2030*

ÄLSKADE FRAMTID

—

*Tre noveller om arbetsplatsen
år 2030*

Förord

Hur ser en svensk arbetsplats ut år 2030?

Det låter långt bort, men det ligger bara 13 år framåt i tiden.

Motsvarande kan man tänka att det bara var 13 år sedan som:

- Rökning förbjöds på restauranger i Sverige
- Våra baltiska grannländer gick med i EU och NATO
- Facebook startades

...och tavlan ”Skriet” stals från Nasjonalgalleriet i Oslo

Några av exemplen ovan kunde man förutse – de var en effekt av ett långt förarbete, medan annat tillhör det man idag populärt kallar för disruptiva händelser. Vi vet inte vad som kommer hända men vi kan vara helt säkra på att något nytt kommer att dyka upp.

Vi på Teknikföretagen vet i alla fall en sak: det är viktigt med tillväxt ute i företagen oavsett vad framtiden har i sin famn. Därför startade vi för två år sedan projektet ”Företagsakademien för tillväxt” med stöd av Europeiska Socialfonden. Tanken var att erbjuda kompetensutveckling till små tillväxtföretag i Stockholms län. Tre av fyra jobb skapas i mindre företag och 99,4 % av alla företag i Sverige är i storleken 0–49 anställda. För att stimulera ytterligare tillväxt är det viktigt att stötta dessa företag och öka kunskaperna hos de individer som arbetar i företagen.

Sedan starten av vårt projekt har drygt 700 arbetstagare från 60 tillväxtföretag i Stockholm utbildats och resultatet så här långt är mycket lyckat. De har valt utbildningar inom områden såsom ledarskap, kommunikation, internationalisering och miljö. I en fortsättning av projektet kommer deltagarna även att kunna utbilda sig inom området digitalisering. Teknikföretagen har gett Företagsakademien FA AB i uppdrag att driva projektet och så här ser resultaten ut i siffror:

86% *av deltagarna är mycket nöjda med sitt deltagande i Företagsakademien*

86% *anser att deras förväntningar på utbildningen har överträffats*

92% *av deltagarna anser att de utvecklats i sin roll*

8% *av deltagande företag har som ett resultat av projektet redan ökat antalet anställda.*

Nu har vi statistik över våra framtidsutbildningar. Men hur ser arbetsplatserna ut där de ska jobba, där någonstans i framtiden? Den frågan har vi ställt till tre författare och i denna bok ser du resultatet av detta.

God läsning!

Klas Wåhlberg, VD Teknikföretagen

Carolina Björklund, VD Företagsakademien FA AB

Detta projekt medfinansieras av Europeiska unionen/
Europeiska socialfonden.

Foto: Erik Thor

The background of the cover is an abstract, painterly composition. It features a mix of vibrant colors, primarily a deep, saturated blue on the left side that transitions into a rich, warm red on the right. The colors are blended together with soft, visible brushstrokes, creating a sense of movement and depth. The overall effect is dreamlike and evocative, matching the title's theme of a dream or a hidden world.

DET HÄR HÄNDE
MEDAN DU SOV

Anna Jansson

”Välkommen tillbaka till jobbet”, säger någon och jag försöker se vem det är. Det ovana ljuset får mina ögon att tåras. Jag försöker svara men min röst hörs inte. Ett par pigga bruna ögon svävar framför mitt ansikte som i en bubbla av vatten. Under dem, något som liknar en mustasch, en vit rock och en hand med latexhandske. Jag tolkar bilderna i det olidliga ljuset som en människogestalt, om än något förvrängd i proportionerna. Liksom konkav som om jag låg inuti en guldfiskskål och tittade utåt rummet. Hans kinder är enorma, näsan inte större än en ärta och mustaschen, eller vad det är, liknar en tusenfoting. ”Du kanske tycker det är lite för tidigt att gå tillbaka i arbete, men det anser inte Försäkringskassan. Det har kommit nya direktiv.”

Det känns inte som en överraskning. ”Vad innebär de nya direktiven?” Min röst är mycket svag, kanske bara en tanke, men han verkar uppfatta det jag säger. Det ser ut som han läser mina ord från en skärm som sitter fästad på hans underarm.

”Du skulle ha gått i pension i år. Men nu finns det beslut på att alla ska jobba till åttio. Det är drastiskt, jag håller med. Men om vi ska klara välfärden måste alla som kan stå på benen hugga i. Bildligt talat. Det behövs egentligen inga ben, eller armar eller särskilt många andra kroppsdelar heller, för den delen, för att Försäkringskassan ska anse dig arbetsför. Det räcker praktiskt taget med en hjärna, resten kan rekvireras från reservdelslagret.”

”Hur länge har jag varit borta från jobbet?” Jag förmodar att jag är på något sorts sjukhus. Arbetar jag här? Är jag patient?

”Jag ska se efter i din personakt. Är du säker på att du vill veta det?”

Jag nickar, tror jag. Det känns inte som jag har någon styrsel i nacken.

”Du har varit ur funktion, eller som vi sa förr, sjukskriven i 13 år och två månader – om man räknar på det gamla sättet. Idag är vi lite mer exakta. Men året är 2030.”

”Jag har alltså inte varit vid medvetande på 13 år. Jag minns ingenting.”

”Vi har säkert varit tvungna att göra en biologisk blockad av obehagliga minnen annars skulle du behövt en psykolog. Det anses inte kostnadseffektivt när man kan lägga en blockad på fem minuter. Psykologtid kan man bara få om försäkringen medger det. I ditt fall ska du vara oerhört tacksam att du hade en bra försäkring som gällde vid fysisk skada. För det var verkligen inte mycket kvar av dej efter explosionen. Minns du något av den?” frågar han nyfiket.

”Nej, ingenting alls.”

”Det var en terroristattack mot Stockholms central. Först var det bombhot mot norrgående- och södergående trafik och när

centralstationen var överfull med folk sprängdes den i bitar. Men du överlevde mirakulöst nog och sen dess har vi jobbat på att skaffa reservdelar åt dig. Vilket inte har varit helt lätt sen vården tvingades till att ta över när rättsväsendet lades ner.”

”Va? Har rättsväsendet lagts ner?”

”Javisst, det vore ansvarslöst att låta människor svara för sina handlingar när allt styrs av våra gener. Först fann man genen för kleptomani, sen pyromani och pedofili, ohämmad aggression, girighet och svartsjuka. Inte ens tvistemålsärenden åtar sig domstolarna längre. Flera har lagt ner sen man fann genen för grälsjuka. Och ingen åtalas längre för mord. Jag menar; hur skulle de kunna döma någon som fått ett så sorgligt levnadsöde utstakat av sina gener. Det vore grymt och omänskligt. Hela problematiken bollades över till vården. Men fick vi några extra resurser för att lösa det, tror du? Inte alls. Det fick vi i vanlig ordning klara själva.”

Synpunkten känns välbekant. Jag känner sympati och vill egentligen inte uppta hans dyrbara tid i onödan. Men jag har så många frågor. Vem är jag? Vad gör jag här och vad är meningen med alltihop? Jag börjar med det enklaste. ”Ursäkta min förvirring, men var befinner vi oss?”

”På ett fartyg, en båt. M/S Apokalypsia. Allt större landområden ligger under vatten. Alla offentliga institutioner har flyttat ut till havs. Om miljöpolitiken hade tagit en annan riktning år

2017 skulle katastrofen med smältande glaciärer inte accelererat som nu. Men de idioterna fortsatte elda upp olja och kol utan att tänka på konsekvenserna för framtida generationer. Jädrans egoister, varför skulle de förbruka alla naturresurser själva utan att tänka på sina barn och barnbarn. Idag kan vi använda oljan mycket smartare än 2017. I vårt arbete, där jag snart ska ge dig en introduktion, har vi helt andra användningsområden för oljan. Till exempel som blodersättningsmedel med längre hållbarhet än i biologiskt blod och helt utan risk för hepatit och annan blodsmitta. I proteser, linser och implantat. Vi har kunnat tillverka en ny njure av plast, inte större än en barnnäve, som utför en perfekt rening av blodet. En bukspottskörtel som läser av levervärden och kan känna av blodsockernivåer och frisätta insulin. Vi skulle praktiskt taget kunna ge människan evigt liv om "grottmänniskorna" 2017 hade suttit på oljan."

"Vad är min uppgift?" Jag är inte alls lika övertygad som Försäkringskassan om att jag är arbetsför. Har jag överhuvudtaget en kropp? Det känns så, men jag ser den inte. Allt är grumligt i vattenbubblans krusade yta.

"Vi har inte riktigt hunnit med att korrigera din syn på längre håll, men med en kamera på de glasögon jag strax ska montera på dig ska du i alla fall kunna se att läsa. Vi har planterat in ett microchip i regnbågshinnan i ditt öga. Det sänder elektriska impulser till hjärnan där bilderna återskapas. Din hjärna är sammanlänkad med en persondator som ingår i ett nätverk där min dator är huvuddator. Det första du måste göra är att skapa ett

nytt lösenord. Annars kommer alla dina privata tankar att läcka ut i nätverket och det vill vi undvika. ”Chilla”, som ni sa på den gamla goda tiden, får ni göra på rasterna.”

”Jag förstår inte alls. Vad är det jag ska göra?”

”Vi är ett medicintekniskt företag som arbetar med att ta fram kostnadseffektiva lösningar för att världen inte ska kollapsa. Vi har en åldrande befolkning. Folk dör praktiskt taget inte längre, de flesta organ och kroppsdelar går att byta ut. Det är du själv ett tydligt exempel på. Du har haft hela den gamla arsenalen av järnskrot, men idag har vi nya hjälpmedel. Din uppgift innan olyckan var att styra och kontrollera de robotar som ersatte personalen i hemsjukvården, på äldreboenden och sjukhem. Det var fler än man kunde tro som uppskattade att en anonym robot kände efter om blöjan var våt istället för en människohand.”

”Ja, det minns jag.”

”Din nya uppgift är att på distans kalibrera de folkhälsochip vi just nu marknadsför under en ny slogan. Ät inte chips, injicera dem! Ledningen var väldigt nöjd med vår slogan - och marknadsavdelningen ska som belöning få äta på en svindyr restaurang, lyxmat som den ni åt förr. Idag äter de flesta alger och bönor. Sen klimatförändringarna gav torka och översvämningar, hetta och kyla har det blivit ont om mat. Vi försöker odla det vi kan ombord.”

”Vadå injicera chips?” Det låter helt sjukt.

”Vi har i praktiken lagt ner alla vårdcentraler. Det mesta kan skötas via nätet. Ett litet chip placeras under huden med en kanyl. I det finns sensorer som läser av kroppstemperatur, blodtryck, blodvärde, antalet vita blodkroppar och blodplättar. De vanligaste infektionerna kan spåras. Impulser av smärta och ångest kan också läsas av. Graviditetstest kan utföras och cancer kan spåras på ett mycket tidigt stadium. Det gäller bara att få folk att köpa idén.”

”Det låter som det bara var fördelar.”

”Nästan. Problemet är att vi la till en gps-funktion för att kunna spåra patienterna. Medicinsk-etiska rådet la sig i det. Förbannat onödigt.” Min kollega på andra sidan akvarieskålen får ett hårt uttryck i ögonen. ”De påstår att det strider mot patientens rätt till integritet. Pha, integritet. Det finns väl ingen som har integritet nu för tiden, inte när det surrar av microdrönare som militären släppt ut för att; Alla ska bevaka alla.” Min kollega viftar i luften som om det var hela myggsvärmar. Men jag kan inte se dem. ”Nu måste du komma igång med jobbet.”

”Och min uppgift är att kalibrera hälsochips”, sammanfattar jag. Mina existentiella frågor får vänta till senare.

”Ja, och då måste vi kunna spåra patienterna med gps för att veta vilket nätverk de hör till. Man får välja nätverk precis som man på den gamla goda tiden fick välja vårdcentral.”

”Hur gör jag mitt jobb?” Jag uppfattar inte att jag sitter vid en dator, jag ligger snarare i någon sorts marinad.

”Din hjärna är själva mätinstrumentet. Via chipet i ditt ögas regnbågshinna får du information. Mätvärden från patienten, alltså. Det är din sak att reagera när mätvärdena verkar konstiga. Du är läkare med lång erfarenhet, du ser samband och inkonsekvenser. Dina tankar och reaktioner plockas upp av en sensor som är kopplad till din persondator och sen förs informationen vidare till mig som är koordinator för er som jobbar på fältet.”

”Träffar vi någonsin patienterna?”

”Ytterst sällan, och det spar tid och energi.”

”Energi”, säger jag tankfullt. Jag minns att jag brydde mig om energi och miljöpolitik i en tid för länge sen. ”Hur får vi energi nu? År 2030 sa du att det var? Låt mig gissa på vattenkraft.”

”Nej, nej. Det behövs vattenfall för att driva turbiner. Höjdskillnaderna försvann när vattnet steg. Men lugn, energifrågan är löst för flera miljoner år framåt utan utsläpp av växthusgaser eller andra problem. Bara oljeivrarna hade sansat sig lite hade lösningen varit nära.”

”Fusion!” Jag kan inte tro att det är sant. Allas våta dröm. Jag minns ett misslyckat försök av två forskare 1989. Projekt som JET, ITER och DEMO som skulle startas upp. ”Vem gjorde det?”

”Det var fransmännen. Långsiktigt, tålmodigt arbete lönar sig. De lyckades med kallfusion, praktiskt taget riskfritt. Det stora problemet nu är att få fram mat när saltvatten svämmat över åkrarna. Vi satsar stora resurser globalt på att avsalta vatten och att få fram växter som tål salt eller bräckt vatten. Men vi ska inte prata om så bedrövliga saker. Det kan vi ta en annan dag.”

”Okej, vad har jag för arbetsrutiner, finns det ett schema typ?”

”Du jobbar i åtta en-timmes-moduler med 15 minutersraster. Sen har du assisterad sömn åtta timmar och resten är fritid.”

”Vad gör jag på min fritid?” Jag tycker det är ett hån med tanke på att jag faktiskt inte har en kropp.

”Om du gör en cirkel med ögonen kommer du till menyn. Där kan du välja på chatt med kollegor och andra vänner på Brain book, en motsvarighet till dåtidens Facebook, film, musik, virtuellmassage, erotik...”

”Hur då erotik?”

”Brainsex, haha. Det finns ett rikt utbud av simulerade upplevelser. Du kan också besöka andra virtuella världar och gå på dinosauriesafari.”

”Det är lugnt.” Bara jag får svar på mina mest brännande frågor ska min kollega få fortsätta sitt viktiga arbete. ”Vem är jag?”

”Vet inte. Du var här när jag kom. Din journal förstördes i en översvämning. Det enda jag vet är att du är läkare och forskare. Vi kallar dig Söndag för vi hittade dig på en söndag.”

”Vad hände med mig efter olyckan?”

”Det är lite komplicerat att förklara när du inte hängt med från början. Din kropp var helt förstörd, så vi sövde ner dig och bevarade din hjärna. Sen blev det ju platsbrist efter alla övertag från kriminalvården. En helvetes platsbrist. Sängarna räckte inte på långa vägar. Så vi beslutade oss för att förvara långliggarna som väntade på nya organ i skålar med glykoslösning.”

”Min hjärna är alltså i glykoslösning. Jag förstår inte... hjälp mig fatta!”

”Den gamla tidens reservdelskroppar var av stål, plast, och titan. Idag samarbetar vi med genforskare för att skapa reservdelar på biologisk väg. För ett par år sen löste vi det där med tillväxtfaktorer. Om man tar bort svansen på en odla växer det ut en ny svans, är du med på det?” Min kollega fortsätter sin utläggning utan att invänta mitt svar. ”Vi kan göra samma sak med dig. Din tid på väntelistan är över. En ny kropp av dina egna stamceller är på gång i laboratoriet. Livstidsgaranti. Den gamla kroppen, det som var kvar av den, har vi återanvänt i enlighet med miljökommitténs interna riktlinjer för organtransplantationer och stamcellsforskning. Du, innan jag försvinner vill jag passa på att fråga om en sak. Har du några önskemål vad det gäller kön?”

Foto: Erik Thor

ÄKTA KÄNSLOR

—

Helena von Zweigbergk

Tom knäppte två gånger med fingrarna. Det betydde ”gryning” och kontorslokalen försänktes i ett skirt dis. Visserligen var det egentligen två timmar efter lunch, men här i sammanträdesrummet valde man tid på dygnet. Sedan flera år tillbaka hade man insett att dagsljus var vad alla människor längtade mest efter så här i februari, så ett löftesrikt gryningsljus fick det bli.

Det retade Tom att firman som lanserade naturljuset tjänade fler delar av det internationella kapitalet WWE än vad hans egen firma gjorde. Egentligen var naturljusfirmans affärsidé enkel, för att inte säga simpel. De hade läst någonstans att människor tänkte som mest kreativt i naturen. Vips, så föddes idén.

Låt naturen flytta in på kontoren.

Ljuset valdes utifrån årstid, världsdel och tid på dygnet. Ljudkulisser och ett sorts doftinslag medföljde.

Allt hade dock inte gått bekymmersfritt till.

Tom skrockade för sig själv när han tänkte på alla företagets nybörjarfel som ställde till det. Djungelljud som hade hakat upp sig och drivit ett företags personal till sammanbrott och ett annat som fått allergiutslag av en väl syntetisk blomsteräng.

Och nu senast – företaget hade blivit stämt av ornitologer som hade synpunkter på vilka tider som vissa fåglar kvittrade eller inte kvittrade och att företaget var ett hot mot folkbildningen.

Jojo, det kunde de gott ha.

Men hur som helst. Ett ljus måste väljas och det blev ett gryningsljus från en majmorgon. Just det sades sätta igång medhjälparnas kreativitet ”med nymornad iver, kryddad av den speciella kreativitet vila och drömmar skänker”, enligt reklamen.

Tom sneglade på sina trötta medarbetare som kom in med sitt kaffesurrogat i handen. Kaffet var för dyrt och det var ingen som odlade längre när det gick att utvinna minst lika bra på kemisk väg.

En mås skrånade till på ljudbandet och Sonja, kontorets egen lipsill, suckade högt.

”Kan vi inte slippa det där förbannade tjattret och humlesurret”, muttrade hon. Hon kisade misslynt och såg extra blek ut i gryningsljuset.

Tom tyckte nog att ingen i rummet såg särskilt kreativ ut. Kanske sjönk snart naturljusföretagets delar av världsmarknaden.

Det hade visat sig att människor börjat bli nervvrak av att röra sig i den riktiga naturen, på grund av att ljus och ljud mest påminde dem om arbete. Departementet för folkhälsan hade uttalat sig i bekymrade ordalag.

Att Tom var så extra på hugget idag hade sin förklaring. Maya skulle komma till hans företag där de utvecklade hemmarobotar ”så nära en favoritmedlem av familjen du kan komma”.

Han visste att Maya och hennes departement var arga på dem och hade skrivit upprörda appeller om deras verksamhet.

Men vad gjorde det?

Tom var förälskad. Bara han fick se hennes blixtrande bärnstensfärdade ögon, hennes fantastiska hårsvall som tycktes få mer liv ju argare hon blev och fick höra de skarpa, smattrande formuleringarna som hon tog till när hon i skarpa ordalag tilltalade honom.

Tom tyckte till och med att det var kittlande. Skäll du på mig, tänkte han. Jag ska ta allt till mig och därefter tänkte jag bjuda dig på middag.

Egentligen var det konstigt. Han och Maya hade träffats en gång tidigare och han kunde inte sluta tänka på henne.

Resten av personalen i rummet verkade inte lika entusiastiska. De hade gjort en stor gnällig sak av att de skulle ses på riktigt, istället för att bara koppla upp sina mötesavatarer. Men Tom hade stått på sig. Den respekten måste vi visa Maya, hade han dundrat på. Hon hade påpekat att det fanns en poäng med att de var där, allesammans på riktigt.

Det hänger ihop med det jag vill tala med er om, hade hon skickat som meddelande in i Toms öronsnäcka. Han rös vällustigt vid hennes ord.

Här på riktigt.

Det skulle de vara. Ett riktigt liv skulle fylla samarbetsrummet. Inte ens Iris, kontorets stiliga fikarobot, skulle vara i rummet. Nu fick istället sura Sonja komma in med kakorna, som alla hade namn efter de anställda. Kakföretaget som Toms firma anlidade hade som specialitet att analysera varje medarbetares smakpreferenser för att sedan skraddarsy en personlig kaka åt var och en. Tom tyckte det hela var lite larvigt och hade faktiskt inte märkt någon större skillnad på kakåtgången.

Otacksamma människor, tänkte han, men måste samtidigt erkänna att han var lite trött på sin sort och undrade hur man gjorde när man uppdaterade sina smaklökar.

Så kom Maya in, och Tom drog hastigt efter andan. Att hon var så vacker, det hade han nästan glömt. Några av de närvarande i sammanträdesrummet tycktes också kvickna till och Tom såg till att bana iväg mot Maya först av alla, bara för att visa vem som var ledaren.

Maya log mot honom. Han såg att hon hade en lite retsam glimt i ögonvrån, men det gjorde honom bara än mer betagen.

”Jag förstår att det är du som bestämmer här”, sa hon med sin porlande röst. ”Och det är ditt tänkande som jag är här för att prata om.”

Hon satte sig ner vid kortändan av bordet och avböjde elegant den kaka som Sonja buttert ställde fram. Tom tyckte att Maya sneglade en aning på Sonjas väl tilltagna midjemått och att Maya själv inte var en som skulle ha släppt kontrollen på det sättet, trots det Tom visste att hon var där för att prata om.

”Jag kommer från kommittén mot stötande människoideal, som ni säkert vet” sa hon. Männen i rummet nickade mer medgörligt, medan Sonja och en annan äldre kvinna, Ingrid, såg mer skeptiska ut.

Det tycktes också Maya se, för hon sa att hon speciellt var där för deras skull.

”Jag vågar påstå att jag är här för alla kvinnors skull. Det ni håller på med är ingenting vi önskar. Ingen kvinna vill leva i ett hem med de robotar som ni utvecklar. Kvinnor med kroppar som bara män kan uppfinna. Jag skulle vilja fråga er, varför en som ska skura golv och sopsortera behöver fyllig byst, mjuka läppar och långa så kallade ”välsvarvade ben” som det står i broschyren där hon presenteras?

Nu såg Toms manliga medarbetare en smula generade ut och sneglade mot Tom, som blivit skär om öronen.

”Ja, nu bygger vi våra robotar på önskemål av våra beställare” sade Tom och tyckte rösten skar lite. ”Och när vi gjort undersökningar av samtliga familjemedlemmar och samkört dem med inkomstuppgifterna för att veta vem som har den ekonomiska makten i hemmet så står det klart vilkas önskemål vi ska ta hänsyn till, så är valet tyvärr helt givet. Då var det så här hon blev.”

Maya log mot Tom. Såg hon inte lite överseende ut?

”Förutom att det är djupt kränkande mot kvinnan i hemmet, så är dina mätinstrument väl trubbiga” sade Maya.

Hon såg fräckt på honom.

”Män har aldrig mått bra av att få sin vilja igenom, och inte världen heller för den delen. De behöver tas i örat, eftersom de för det mesta bara är små pojkar i sinnet.”

Tom kände sig mycket riktigt som en liten ertappad pojke. Han hade svårt att släppa stoltheten över företagets senaste produkt, den undersköna roboten ”Sweetie Dream”.

”Nja, nu vet jag inte om jag håller med dig, Maya. Kvinnor verkar inte alltid veta, de heller. Deras förslag på utseenden hos hemmarobotorna har sett ut på alla konstiga sätt. Jag kan visa ...”

Tom tryckte på en knapp på klockan som han riktade på väggen. Ut kom en kavalkad av bilder. En överviktig gammal tant.

En naken man med bara ett litet förkläde framför den väl tilltagna snoppen. En pudel på två ben. Ännu en kvinna som inte var ett dugg tilldragande, utan såg ut som en häxa. En som såg ut som landets statsminister, ett flertal kändisar.

”Du ser” sa Tom till Maya. ”Kvinnorna tar inte det här på allvar. De bara tramsar och kan inte tänka i grupp. Det, förutom att de inte är lika pengastarka, gör att vi tagit en som ser ut som Sweetie Dream gör. Vi kan ha lite olika färger på hennes hår och vi kommer sälja roliga kostymer åt henne, så att också barnen kommer uppskatta henne.”

En av Toms medarbetare, Xavier, tryckte på sin klocka och på väggen visades clownperuker, en komplett kostym från den mest populära actionhjärten, vikingahjälm, hiphoputstyrsel, kostymen från senaste komediskräckisen.

”Vi ser alltså även till barnen” sade Tom. ”Lekrepetoaren är inte helt utvecklad än, men Sweetie Dream har visat sig fungera för att gå ut med hunden, sitta vid sandlådan och se till att barnen inte äter sand eller slåss, hon kan spela vissa spel lagom dåligt så att inga barns självförtroende skadas, hon kan läsa 751 olika sagor på 45 olika språk, hon kan stå i mål och skjuta mål på olika nivåer ...

”Men det är just det här” avbryter honom Maya. ”Som om man skulle göra mamman i hemmet utbytbar ... ”

”Inte då!”

Tom ser nöjd ut, här har han faktiskt ett ess i rockärmen.

”Sweetie Dream programmeras med mammornas röst. Det är mamman barnet hör både vid sandlådan och vid godnattläsningen. Så hon finns i högsta grad med, så långt är vi verkligen bestämda. Och ...”

Tom blir riktigt röd om kinderna. Hur ska han kunna säga det här på ett avspänt sätt till Maya samtidigt som han nästan drunknar i hennes outgrundliga blick?

”Du är säker på att du inte ska ha lite kaffe?” frågar han för att få några sekunders avbrott.

Maya skakar sakta på huvudet och han tänker att det inte är sant, vad som sagts i den senaste genusdebatten, att män inte tänder på intelligens i den utsträckning man tidigare trott. När han ser intelligensen blixtra i hennes ögon vill han presentera en av de senaste robotorna för henne, den lydiga ridhästen, och galoppa iväg med henne för alltid. Maya skakar på huvudet åt kaffe frågan, och Tom drar djupt efter andan och tvingas fortsätta.

”Alltså ... Sweetie Dream kan fungera som lekkamrat och barnpassare, hon kan städa och bädda och laga mat men det är en funktion vi har valt att inte ha med ... hur ska jag säga det ... men pappas leksak blir hon alltså inte ...”

Nu log äntligen den surmulna Sonja, ett stort glatt leende. Nu kom de in på hennes område. Hon tog sin klocka och visade

bilderna på det som var hennes specialitet. Ur högtalarna avbröts gryningskvittret med en ström av okvädningsord på temat ”tror du jag är gjord för dina lustar, din snuskiga bock” och så visades filminslag hur män på olika sätt örflades upp.

”Så ungefär. Och värre” sa Sonja och såg ut att mysa.

”Det är viktigt att det finns privata sfärer som är okränkbara hos en hemmarobot” fortsätter Tom och känner sig mer säker. ”En robot kan kittla fantasin eller leka lite med känslor, men aldrig ta över. Därför får barnen aldrig ligga på Sweetie Dreams arm när hon läser sagor, eller hundar kelas med. Det skulle kunna bli intressekonflikter i familjen. Ingen fysisk beröring på ... vad ska vi säga ... personliga planet.”

”Må så vara med det” säger Maya. ”Men vi på min avdelning har i alla fall något vi med bestämdhet vill framhålla.”

Hon såg sig omkring på Tom och hans medarbetare.

”Ingen i ett hem ska behöva känna sig utkonkurrerad av någon robot. Ska familjer prompt börja köpa robotar till sina hem kommer vi att kalla er till förhandlingar där utseenden och robot-aktiviteter kommer gås igenom, punkt för punkt. Inga klåfingriga idéer om idealutseenden eller färdigheter som får familjemedlemmarna att må psykiskt dåligt. Vi har sett alltför många avarter, bantningshysteri, tonårsförälskelser, hundar som vägrat vika från robotens fötter. Ni måste vidta ytterligare steg för att göra henne mindre

attraktiv, annars kommer vi att vidta åtgärder och stoppa er verksamhet.”

Det var ord och inga visor. Tom tappade nästan hakan. Han hade nog tänkt att det här var en protest av det mer tandlösa slaget. En rekommendation, möjligen. Men Maya såg helt allvarlig ut.

”Jag är helt seriös” sade hon.

Hon gjorde sig redo att gå. Luften stod stilla inne i gryningsrummet där solljuset börjat bryta fram. Tom slog sig ilsket vid örat och glömde för en stund att humlesurret inte var på riktigt.

Han tog förvirrad Mayas framsträckta hand . Han såg henne öppna dörren och lämna rummet. Hennes mörka hår hängde glänsande nerför ryggen. Plötsligt hade hon stängt dörren om sig och var borta.

”Kan man göra så?” sa Ivar, en av Toms närmaste medarbetare. ”Bara köra över oss så där? Hallå, Tom, hur kunde du bara köpa det?”

Tom bara gapade. Sweetie Dream kanske aldrig blev mer än en dröm för hans företag, förmodligen fick de tänka om. Men att Maya skulle vara en dröm som nu försvann ur hans liv var mer än vad han stod ut med.

Han slet upp dörren och sprang fram till hissen och bankade med ena handen så att hissen skulle komma snabbt. Han måste tala med henne. Ta i henne.

Medan han stod vid hissen, hörde han ljud av klackar i trappan. Han sprang ner samtidigt som han ropade hennes namn.

”Maya! Maya, vänta!”

Han krockade nästan med henne i trappan. Hon vände sig mot honom och de stod tätt vända mot varandra.

”Du får inte bara gå så där ... Jag vet inte vad det är med dig, men det är något ... jag vet inte ...

Tom stod och stammade som en pojke. Hur rätt har hon inte haft i sin analys av hans beteende!

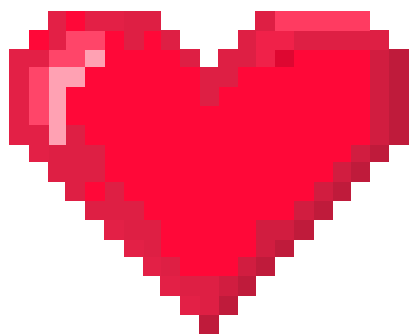
Maya stannade upp i trappan. Hon fixerade honom en stund med blicken.

”Tom” sade hon sedan, bestämt.

Tom stannade upp och visste egentligen inte vad han ville säga.

”Jag vet inte vad det är med mig” stammade han fram. ”Jag är som besatt av dig.”

Maya log brett och varmt.

”Jag är också helt inställd på dig” sade hon. ”Hela min kropp, hela mitt jag är det.”

Tom kände hur det ryckte i hans ansikte. Hans ansikte kunde inte hitta en min, utan flera olika miner drog som spasmer över hans ansikte. Denna vackra kvinna, hur var det möjligt?

”Eh ... min med. Känn här, min hand.”

Maya tog emot handen och såg honom djupt i ögonen.

”Jag tänkte fråga ...”

Tom stammade fram det och visste inte riktigt vad han skulle säga mer. Middag? Skulle han kunna äta överhuvudtaget?

”... du kanske vill ta en promenad?”

Maya nickade och de gick genom porten och ut på gatan. Maya hade släppt Toms hand och han höll sin hand lite lätt på hennes arm.

”Jag tror jag förstod vad du menade där uppe i sammanträdesrummet. Det har inte varit lätt för familjer att hantera det där med robotarna.”

Och Tom började prata på. Berättade om skilsmässan från hans Eva, hur han varit så besatt av att konstruera Sweetie Dream att roboten fick honom att försumma allting annat.

”Och så kommer du och kritiserar henne, utsänd från en statlig myndighet. Egentligen borde jag vara ursinnig på dig, men jag kan bara inte. Du ... jag vet inte ... du är förtrollande bara.”

Maya log stort igen.

”Jag är helt inställd på dig. Det är ingen som kan motstå mig då.”

Tom blev lite brydd över Mayas uppenbara självförtroende.

”Nej, inte jag i alla fall. Och nog tycker jag att de övriga på kontoret verkade tjusade, men inte som ...”

”Det är för att jag är helt inställd på dig. Jag vet din förälskelsekodex.”

Tom tyckte att Maya började prata lite konstigt. Han tog ett ordentligt tag om hennes midja och försökte pressa sin mun mot hennes. Maja sköt honom genast ifrån sig.

”Tror du jag är gjord för dina lustar, din snuskiga bock!”

Orden klingade bekant och Tom stirrade på Maya som förhäxad.

”Det är inte möjligt” sade han hest. ”Jag har patentet. Du kan inte vara ...”

”Inte ditt patent. Jag jobbar med äkta känslor.”

Och så log Maya stort och varmt igen.

OM RÄDSLAN VINNER VALET

Linnéa Claeson

“Stäng dörren!” väste Tamira när David till synes stressat slänt-
rat in i den lilla, mörka lagerlokalen. Han slog igen den snabbt
och mötte hennes ständigt irriterade blick. Han visste att chefen
hatade när någon var sen så han vågade knappt se henne i ögonen
utan skymtade bara i ögonvrån hennes kritstrecksrändiga kostym,
korpstvarta hår och rödmålade läppar innan han vände sig till res-
ten av rummet: “Förlåt för att jag är sen, det blev en till rusning,
trettio skolungdomar som skulle ha mjukglass och som stod och
velade vid strösslet i evigheter”, sa han och satte sig ned vid det
runda bordet där fyra av hans arbetskollegor på glassfabriken
redan satt. Det var tryckt stämning så egentligen ville han också
bara sitta tyst men det var några nya ansikten vid det här mötet så
han fortsatte: “Hej, jag heter David, Sverige”.

Tjejen till vänster gav honom ett stort, brett leende och sa “Nig-
hat, Pakistan, jag är lite nervös. Snart är alla här!” och skrattade
sen hjärtligt. Hon kändes som en sådan person som alltid är glad,
tänkte han. Hon bar en ljusblå blus och hade färgat några rosa
slingor i sitt svarta hår som hon obemärkt satt och pillade lite med
hela tiden. “Roksana, Syrien”, sa kvinnan mittemot David och
hennes brungröna ögon lyste i hennes ansikte som var inramat av
hennes svarta slöja med mörklila stenar som gick ton i ton med
hennes sneakers, vilka stack fram under en lång svart kjol. Hon
verkade inte lika nervös som övriga i rummet, utan mer samlad.

En man med mörka ögon, svart hår och mörkblå kostym böjde
sig fram över bordet för att ta i hand: “Jag är Ahmad, Syrien

och det här är min inte så pratglade vän Leutrim, Kosovo”. Mannen, vars namn tydligen var Leutrim, nickade bara tyst och stirrade sen ned i bordet igen med korslagda armar. Han hade en vit t-shirt, tatueringar längs armarna och en rätt bister uppsyn. En rödhårig kvinna, med svarta kängor, slitna jeans, bara en svart spets-bh på överkroppen och piercing i näsan böjde sig fram och skakade Davids hand med ett fast grepp. “Vera, Sverige, trevligt att träffas! Det ska bli svinkul att slåss tillsammans med dig”, sa hon och log. Kontrasten som uppstod i utrymmet mellan ordet “slåss” och leendet gjorde att det högg till i Davids mage. “Helvete, det här händer verkligen”, tänkte han.

“Håll för munnen när du säger sånt, Vera!”, beordrade Tamira och kollade sig stressat omkring. “Men för i helvete, Tamira, Libanon. Sluta vara så jävla paranoid. Hunden har sniffat rummet två gånger, vi är inte övervakade!” sa Vera och himlade med ögonen och pekade på den lilla hunden som låg på laddning i hörnet. David log åt den något makabra synen av hur hundens bröstkorg rörde sig upp och ned, som om den tog faktiska andetag, samtidigt som de öppna ögonen utstrålade allt annat än liv. Vera fortsatte: “dessutom är inte snutarna så bra på att läsa läppar som du verkar tro. Dom har aldrig lyckats koda mig!” Nu höjde Tamira rösten ytterligare och fräste “Det är väl kanske för att du snackar så mycket skit att deras program inte hänger med! Håll för munnen!”, och svor sedan på arabiska, som hon hade för vana, eller ovana, att göra.

Precis när Vera skulle bemöta påhoppet och fortsätta raljera om hur lätt det blivit att lura poliserna öppnades dörren igen, nu av den sista mötesdeltagaren. En man i sextioårsåldern, med grön- och vitrandig skjorta som spände över den stora magen, klev in. Han drog sin hand genom det bruna håret, rättade till glasögonen: "Hej allihopa, jag heter Björn" sa han kort samtidigt som han drog ut en stol vid bordet. "Från...?", sa Roksana uppmanande. "Just jävlar, jag glömmer alltid den där skiten. Av alla lagardom instiftat måste det där fan vara den sämsta. Björn, Sverige... Fan, tolv år och jag har inte vant mig än", skrockade Björn men bytte till en allvarligare ton: "Det är fruktansvärt vad vi hänger upp oss på var alla kommer från. Det var bättre förr! På min tid..." "Vi vet, vi vet!" avbröt Tamira. "Men nu är det andra tider och du blir straffad om du fortsätter att glömma det där, så håll för munnen när du pratar om hur det var förr, så börjar vi. Det är ju just därför vi är här". Björn satte sig, något nedstämd, bredvid David och det var nu tyst och tryckt stämning ett tag innan Tamira startade mötet. Hon fortsatte att noga hålla för munnen för att inte riskera att få läpparna lästa i den eventuella kameraövervakningen, för nu skulle det verkligen talas om saker som överskred gränserna för de så kallade "rättsreglerna".

"Ja, precis som jag meddelat er tidigare, var och en, så är vi här för att planera vår kupp. Sedan Rädslan vann valet 2018 har allt vi befarade blivit verklighet. Alla som öppet slagits för frihet, demokrati och öppenhet har fängslats eller utvisats. Det måste få ett slut, vi måste organisera oss och det är därför jag tagit hit er.

Ni som är anställda på glassfabriken visste ju redan det här när jag kallade er på arbetsintervju. Allting måste ske i det dolda nu för tiden. Ni andra är samlade här idag för jag vet vad ni håller på med också. Jag har hört om ert mod och er tysta motståndskamp”.

Tystnaden i rummet, som förut var tryckt, började nu förvandlas till något annat. David kunde nästan höra deltagarnas hjärtan slå hårdare, precis som hans nu gjorde. Äntligen är det dags. Han tänkte på alla år han och pojkvännen Filip smugit med deras förhållande. Låtsas bara vara vänner. En gång blev de nedslagna när de höll hand. Allt var så mycket bättre innan det där jävla valåret, precis som Björn säger. Han och hans vänner hade gått i Pridefestivaler, firat kärleken och kysst varandra på Stockholms gator, omgivna av glädje och glitter.

Nu var Prideparaden snarare ett uppror, som alltid urartade i stora slagsmål med motståndsrörelser. Inga barnfamiljer kunde gå nära den och inga regnbågsflaggor vajade i vinden utan att bli nedrivna av poliser eller hatiska medborgare. Tolv år efter valet är det mycket värre än vad väljarna kunde ana när de valde Rädslan. Det är därför han vill vara med och organisera sig. Det är därför han tackade ja till skenjobbet på Tamiras glassfabrik för två månader sen. Alla lediga stunder mellan att rulla glasskulor och göra chokladsås kunde användas till att smida planer inför revolten. “Ni har civilkuraget jag söker. Ni riskerar er säkerhet och frihet för att hjälpa andra och det är precis det som kommer

behövas för att vi ska lyckas. Och det är just det som den här fega regeringen saknar”, sa Tamira. Bakom handen hon höll framför sin mun kunde man se att hon log. “Det här ska bli så himla spännande! Vad vi längtat efter den här dagen! Jag vill veta mer om vad alla gör!”, utbrast Nighat med ett fortsatt brett leende. “Hon ser för snäll ut för att vara en rebell”, tänkte David.

“Håll för munnen...”, sa Roksana och fortsatte: “jag träffade Tamira när vi förstörde maskiner på Hagel, Sveriges största vapenfabrik. Den ökade vapenexporten har varit min hjärtefråga ända sedan jag kom till Sverige 2014. Jag har sett med egna ögon var deras vapen hamnar. Jag förlorade en son i kriget och jag gör allt för att ingen annan ska känna det jag känt”. Beslutsamheten i hennes röst var slående. Det här var en kvinna som kunde flytta berg. “Respekt”, sa Leutrim, som aldrig brukade säga något och alla nickade förvånat men instämmande. Ahmad berättade sen att han och Leutrim är lärare i Global fakta. Ett obligatoriskt skolämne som infördes för fem år sedan.

“Det har sparat ur fullständigt. Sakerna jag förväntas lära mina elever är helt taget ur luften. Statistik ur sitt sammanhang, mycket skeva nidsbilder av religioner och rasistisk smörja. De vill att jag skrämmer upp mina elever till att tro att vi lever i paradiset och att alla andra vill ta sig över våra murar, ja att de vill komma hit och ta allt vi har. Det är helt absurt! Det är ju inte så världen ser ut, men sen EU rasade samman så har vi ju ingen inblick över landsgränserna längre”.

“Det var bättre förr”, kommenterade Björn surt. “Vad gör ni då?”, frågade Nighat fortsatt glad. “Vi lär dom verkligheten”, svarade Leutrim kort och Ahmad fyllde i: “Ingen alternativ fakta, ingen propaganda eller rasistisk skit. Vi försöker vara objektiva och prata om världen som den ser ut egentligen”. Tamira påminde honom om att hålla för munnen när han talade. “Just det, sorry. Jag och Leutrim, Kosovo, försöker också ha hemliga möten med de elever som vill lära sig sina hemspråk och inte bara engelska och svenska”. Leutrim nickade bara.

Vera slängde upp kängorna på bordet och lutade sig tillbaka i stolen. “Yes, då är det väl min tur. Jag och Nighat, Pakistan, möttes på läkarlinjen. Vi är båda feminister ut i fingerspetsarna, så när kvinnoklinikerna började stängas på löpande band efter valet så började vi med preventivmedel och rådgivning svart. Sen var det ju inskränkningen av aborträtten. Först skiftade gränsen för vilken vecka och för tre år sedan spottade regeringen på oss kvinnor genom att förbjuda abort helt. Så sen dess har jag och Nighat spenderat vår fritid med att göra illegala aborter. Överläkaren på sjukhuset är schysst och låter oss göra det efter stängning, på natten. Han är världens bästa chef men det är ju inte utan att man blir förbannad. Nu är det år 2030 man kan tycka vi ska ha kommit längre!”

“Det var bättre förr...”, suckade Björn igen varpå Vera flinade åt hans håll och himlade lite med ögonen. “Är ni inte rädda, det är ju sjukt långa straff på det!?” sa David häpet men imponerat.

“Ha! Låt plåtburkarna komma, dom kan aldrig fånga mig!” fnös Vera. “Det känns för viktigt”, svarade Nighat i en mildare ton och log mot David. “Har vi inte aborträtt så har vi ingen frihet alls.” Orden ekade i Davids huvud. Han berättade sedan om sin kamp för frihet.

Han och hans kollegor på glassfabriken driver ett hemligt nätverk för HBTQ-personer med skyddade boenden, försöker få ut transpersoner ur fångelset, har stödverksamhet och samtals-terapi. Dessutom har de en hemlig radiokanal där de hela tiden sänder ut information om var poliserna befinner sig så att alla kan gömma sig, eller i varje fall gömma sin kärlek. “En dag vill vi också vara fria igen”, säger han avslutningsvis och lyckas precis hålla tillbaka tårarna. Alla åren, alla minnen, alla slag, sparkar och hårda ord bubblar upp i honom när han pratar om det. Han tänker på Filip, på att de en gång hade en dröm om att gifta sig. Att de borde gjort det medan det var lagligt. Innan Rädslan ändrade allt. Nu lever de som vänner, förutom i stulna ögonblick. Kyssar i bilen. Sex på en toalett. Sova hos varann i smyg. Statens videokameror är överallt. Överallt är en riskzon.

Björn bröt Davids tankegångar med en fråga till Vera. “Varför har du bara bh på dig? Är det en kvinnokampsgrej? Var det inte något sånt på 60-talet?” Vera ler mot honom med självförtroende, men i ögonen speglas också en sorg. Hon svarar: “Vi kvinnor får ju som ni vet inte visa varken axlar, urringning, mage eller lår på grund av de nya så kallade “skyddsreglerna”. Eller anti-

provokationsförordningen från 2022 som den heter egentligen. Fy fan, jag blir arg bara jag säger ordet. Som att min kropp skulle vara provocerande?! Hur som helst. Jag kan ju bara sitta såhär avklädd i stängda hemliga rum och då gör jag gärna det. Det får mig att känna mig fri igen, eller åtminstone att minnas att det finns något som frihet”. Roksana nickar instämmande och säger: “Det är av samma anledning jag bär min slöja här inne. Ute på gatan är det precis lika olagligt som att Vera skulle gå sådär. Att få vara påklädd, såhär, och bära min sjal får mig att känna mig fri”.

“Respekt”, sa Leutrim. David sa ingenting. Han försökte förstå vad kvinnorna utsatts för alla de här åren men kunde inte föreställa sig. Rädslan hade verkligen drabbat dem värst av alla fastän alla trodde att det bara var invandrarna som skulle få ta smällen. Det började ju med inskränkning av aborträtten, kvinnoklinikerna och preventivmedlen. Sedan att kvinnor inte fick klä sig hur som helst. De fick inte ta några chefspositioner eftersom det ansågs innebära för mycket press. Efter graviditeten var de tvungna att vänta tre år med att börja arbeta igen vilket gjorde att löneskillnaden mellan könen var större än någonsin. Den sjukaste lagändringen var ändå den som för två år sedan innebar att de inte får vistas utomhus utan sällskap av en man efter kl. 22.00. Allt detta för att skydda “våra svenska kvinnor” som staten uttryckt det. Jag tror inte någon kvinna kände sig särskilt skyddad, tänkte David. Inte heller tror jag kvinnorna hade behövt männens beskydd. De hade behövt makt och inflytande att bestämma över sig själva och sina egna liv.

“Jag känner med er. Ingen kunde ha förutspått det här. Men rädsla föder mer rädsla. Det finns bara en nedförsbacke om man väl väljer den vägen. Det blir bara värre och värre”, sa Björn innerligt och allas gemensamma sorg över hur kvinnornas historia hade fortskridit fyllde rummet i form av ännu en tystnad. Vera och Roksana mötte varandras blickar. Deras kamp var så olika men ändå förstod de varandra precis. Bara den där blicken kvinna till kvinna sa allt. “Den sista som ska presenteras är du Björn, Sverige”, sa Tamira, som för en gångs skull varit tyst en längre stund. “Men du är för ödmjuk för att ge en rättvis bild så jag gör det åt dig”. Björn tittade ner i bordet och armarna vilade fortfarande på magen. “Vi två möttes på en demonstration mot muslimregistret som infördes något år efter terrorattacken i Stockholm 2017. Det fortsatte smälla runt om i Europa och i världen. Rädslan växte hos befolkningen, tog sig in i stugorna och till slut ända in i svenskarnas hjärtan. Precis då kom valet. Valet mellan öppenhet och rädsla. Mellan kärlek och oförståelse. Vi bestämde oss då för att Björn skulle gå med i Rädslan”.

“Va?!”, Vera smällde ner kängorna i golvet och ställde sig upp i samma rörelse. “Är han en av dom som är rädda?!” Hon skrek nästan nu. “Håll för munnen och sätt dig ner”, sa Roksana. Hon verkade alltid vara lugnet själv, tänkte David som också ville höra en förklaring. “Aldrig att jag samarbetar med honom, ni vet vad han gjort mot mig och mina systrar! Jag skulle kunna...”. “Sätt dig!”, fräste Tamira, och Vera satte sig ned motvilligt och

munlade för sig själv. Tamira kunde fortsätta: “I elva år har han varit på insidan och levt i Rädslan. Han har sett baksidan, träffat andra som är uppslukade och grundlurade av den. Han har hittat Rädslans kärna och vet därför nu hur man kan...” Vera kunde inte låta bli att avbryta igen “Menar du på allvar att vi ska lyssna på en fegis som dessutom är hundra år gammal?!”.

“Björn, Sverige, har riskerat sitt liv för att komma nära Rädslan. Han har stirrat den i vitögat varje dag i elva år. Det finns ingen som ens kan komma i jämförelse med den kunskap han besitter. Han är den största och modigaste rebellen av oss alla!” röt Tamira. David såg hur Veras ögon smalnade och hon stirrade på Tamira, även om hon egentligen visste att hon aldrig skulle vinna en fight mot henne. Han förstod Veras misstänksamhet mot Björn. Den är naturlig efter allt Rädslan förstört för henne. David själv kände sig väldigt kluven inför att ha en av de rädda här. Tankar om förlåtelse, ilska och tolerans snurrade runt i huvudet på honom och gjort honom förvirrad. Ja, nästan illamående. Han såg sig om i rummet igen. Kunde de egentligen lita på varann? Ahmad, Leutrim, Nighat, Roksana och resten av Davids kollegor satt spända av förväntan, vart var de på väg? Den heta diskussionen mellan Vera och Tamira fördröjde Björns fortsättning, den som alla ville höra.

“Fortsätt”, sa Leutrim och såg på Björn som äntligen fortsatte: “Vi är så lika dom som är rädda. Vi har också...”, Vera avbröt igen: “Fan heller att vi är!”, hon fnyste och blängde tillbaka på

Tamira som precis höll på att nå bristningsgränsen när Björn tog tillbaka ordet och pratade på: “Jo, vi är faktiskt mer lika än dom flesta tror. Vi är bara alla rädda för olika saker. Och dom som är allra räddast är dom som vill skydda sig mest av allt. Och dom som har mest är dom som vill ha mest kvar. Om du tror att de alla är ondskefulla så har du fel och är dessutom farligt ute. Även om jag förstår din smärta och känner din sorg så måste jag understryka att vi inte förstår varandra, vi vill kanske inte alltid det heller. Men det finns inget hat. Vissa väljer bara Rädslan för att dom inte vågar välja något annat.”

“Men blev aldrig du rädd?”, frågade Nighat, den här gången utan det breda, smittande leendet. Hon såg uppenbart oroad ut och David undrade vad som försiggick i hennes huvud, om hon var arg, som Vera, eller mer förvirrad som han själv. “Jo, det fanns stunder då jag blev rädd”, svarade Björn. “Men då påminde jag mig själv om vad jag stod för och vilken värld jag ville leva i och kom fram till att jag ändå måste välja mod fastän att jag är rädd.” Till och med Vera satt nu tyst och verkade någorlunda övertygad av Björns ord vilket gjorde att Tamira såg avgjort nöjd ut.

“Vad ska vi göra då?”, fick David ur sig fastän han knappt visste om han ville höra svaret. Han drog efter andan. De visste nog alla vad som väntade, att det bara fanns en väg att gå. Tamira såg David i ögonen och ställde sig sedan upp långsamt. Leendet var som bortblåst och hon tog ett djupt andetag, som för att

förbereda sig för att hoppa ner i vattnet från en hög trampolin. Hon höjde sen rösten, och det var som om alla historiens avgörande ögonblick samlades i ett när hon sa: "Det är väl säkert uppenbart för er vad nästa steg är. Förtrycket återupprepar sig hela tiden. Oavsett hur lång tid som går så verkar tiden på sätt och vis stå stilla. Jag har samlat er rebeller här idag för att vi måste..." Hon tystnade i detsamma som hon snabbt vände sig mot dörren från vilken en metallhands våldsamma knackningar dånade. Det var förtrycket från det förflutna i framtidens skepnad som kommit för dom. Innan någon hann tänka klart en tanke, eller ens ställa sig upp, slogs dörren upp. In i lokalen stormade åtta poliser. Tamira fick aldrig avsluta sin mening.

Hur kommer en svensk arbetsplats se ut år 2030? Den här frågan har författarna Anna Jansson, Helena von Zweigbergk och Linnéa Claeson fått. Robotkärlek på kontor? Kan man skicka sitt robot-alter-ego på de möten man tycker är för tråkiga? Finns alls befolkade arbetsplatser?

Sveriges framgång och välfärd är byggt på innovativa teknikföretag, som leder vårt samhälle mot en hållbar omställning. Teknikföretagen ser till att ekosystemet av företag – med stöd för bästa kompetensförsörjning, stabil produktion i Sverige med bra arbetsvillkor, bra mötesplatser för företagen samt stark FoU – kan vara fortsatt globalt starkt och ge Sverige en kraftfull bas med hållbarhet och innovation som tydlig värdegrund.

Företagsakademien FA AB driver projektet Företagsakademien för tillväxt. Under åren har vi säkerställt utbildning för drygt 9000 personer och parallellt med detta erbjuder vi utbildningsförmedling till större organisationer som riktar sig mot företag som växer.

Företagsakademien

Teknikföretagen

Detta projekt medfinansieras av
Europeiska unionen/Europeiska socialfonden.

